

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1443/06
26.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Смедереву бр. Гж.І број 1039/05 од 17.05.2006. године, у седници одржаној 26.10.2006. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Смедереву бр. Гж.І број 1039/05 од 17.05.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Великој Плани I П. број 1644/03 од 27.септембра 2004. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог број 1758 од 03.11.2003. године о престанку радног односа тужиоца са 27.10.2003. године, односно о отказу уговора о раду број 482 од 16.05.2002. године и анекса истог уговора број 1154 од 08.08.2003. године. Изреком у ставу другом решено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Окружног суда у Смедереву бр. Гж.І број 1039/05 од 17.05.2006. године, жалба туженог одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Великој Плани I П. број 1644/03 од 27.септембра 2004. године.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновано је указивање ревидента на битну повреду из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП, јер је побијана пресуда са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ___ у ВВ. Непосредни руководиолац тужиоца му је одобрио да користи пет слободних дана, које је претходно одрадио, да би обавио свадбено весеље сину, и то од четвртка, закључно са понедељком 27.10.2003. године. У складу са тим је сачињен и распоред рада који је објављен на огласној табли и са којим су се упознали сви запослени, па и управник __. У суботу је тужиоца позвао управник __ и рекао му да у понедељак, 27.10.2003. године мора да дође на посао. Тужилац му је рекао да не може да дође да ради, јер има заказан свадбени ручак и није дошао на посао наведеног дана. Након тога је уследило доношење побијаног решења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 54. тачка 3. и 4. Колективног уговора туженог, која је у складу са одредбом члана 101. став 1. тачка 3. и 4. Закона о раду из 2001. године, прописано је да послодавац може дати отказ запосленом ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене уговором о раду или ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Побијаним решењем је отказ уговора о раду дат на основу наведених одредаба, уз позив на тачку 20. Уговора о раду која прописује непоштовање радне дисциплине, односно понашање због кога запослени не може да настави рад код послодавца.

Међутим, правилно су закључили нижестепени судови да тужилац није учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду, односно није извршио кршење радне дисциплине. Он је од непосредног руководиоца добио одобрење да искористи пет радних дана које је већ претходно одрадио у дане када је требао бити слободан. Његов непосредни руководиолац је организовао процес рада за то време, сачинио

је нови распоред рада и објавио га на огласној табли, о чему су били упознати сви запослени, па и управник ____. У таквој ситуацији, позив управника ____ током коришћења слободних дана, да тужилац дође да ради задњег дана када је требао бити слободан, не може производити правно дејство и довести до закључка да је тужилац одбијањем доласка на рад учинио повреду радне обавезе, односно да није поштовао радну дисциплину.

У вези са изложеним, без утицаја су ревизијски наводи да је тужилац требало да се обрати директору туженог захтевом за одобравање слободних дана. У питању је форма, а не суштина. Непосредни руководилац, који је одобрио одсуство тужиоцу је организовао процес рада, те процес рада није трпео због његовог одсуства.

Поред тога, без утицаја је ревизијски навод да је тужилац већ раније дисциплински одговарао. Овај навод би могао бити од утицаја у ситуацији да је тужилац учинио повреду радних обавеза, као отежавајућа околност, међутим, пошто тужилац ову повреду није учинио, нити је његово понашање такво да су се стекли услови за отказ уговора о раду, ранија дисциплинска осуда нема утицаја на решење спорног односа.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. савезног ЗПП, у вези члана 491. став 4. републичког ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц